

Дідок у лісі

Леонід Глібов

Пішов Дідок у ліс по дрова;
Не забарився в'язку нарубать,
Та як її на плечі взять:
Осика — не полова!
Як не мостивсь, як не ладнав,
А оберемка не підняв.
Сердега сів, схилився
Та й зажурився.
Згадалось все йому — і давня давнина...
А де тепер вона?
Минулось все, неначе снилось;
Далеко десь туманом вкрилось,
Не буде знов;
Прожив той вік, мов поле перейшов,
Квітчастее, веселе та зелене...
Ох, доле, доле!. А тепер...
Дідок сльозу утер.
— Забула десь і тая смерть про мене,-
Зітхнувши тяжко, він озвавсь
І за вірьовку знов узявсь;
Аж чує — щось по листях шелеснуло,
Холодним вітриком дихнуло...
Коли глядить —
Страшенна смерть близесенько стоїть...
Дідок оторопів,— і рученьки помліли,
І причувається, неначе із могили:
— Я недалечко йшла,
На той світ душу провела,
Аж чую — тут і ти озався.-
Сердега так перелякався,
Що аж тремтить; якби молодший був,
То, може б, дременув.
— Звиняйте, тіточко, я... теє... вашу ласку,
Щоб допомогли мені підняти на плечі в'язку,
Як не во гнів се буде вам.

Буває трудно, гірко нам

На світі тую лямку терти,
А все-таки ми боїмось умерти:
Живий живе гада,
І смерть — найгіршая біда.
1892-1893.